

IUBIRE,
SEMNE
ȘI MINUNI

KAYA DE VOS
IUBIRE,
SEMNE
ȘI MINUNI

10 POVESTIRI

HUMANITAS
fiction

Redactor: Anca Dumitru
Coperta: Angela Rotaru
Tehnoredactor: Manuela Măxineanu
Corector: Marilena Vasile
DTP: Florina Vasiliu, Veronica Dinu

Tipărit la Livco Design

© HUMANITAS FICTION, 2021

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
VOS, KAYA DE
Iubire, semne și minuni: 10 povestiri / Kaya de Vos. –
București: Humanitas Fiction, 2021
ISBN 978-606-779-770-1
821.135.1

EDITURA HUMANITAS FICTION
Piața Presei Libere 1, 013701 București, România
tel. 021/408 83 50, fax 021/408 83 51
www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro
Comenzi prin e-mail: vanzari@libhumanitas.ro
Comenzi telefonice: 021/311 23 30

Cuvânt înainte

Înainte ca cititorul să intre în lumea povestirilor mele, simt nevoia să fac o mărturisire menită să îl scape de nedumerirea pe care ar putea-o resimți citind istorii scrise de o autoare cu nume străin și petrecute în Bucureștiul din anii '70 ori de mai târziu: am locuit în acest oraș incongruent, al discrepanțelor absolute, o bună parte din copilăria și adolescența mea. Tot aici mi-am început studiile de arhitectură. Așa se face că am ajuns să îl iubesc din răspuțeri, deplângându-i decăderea, trăindu-i coșmarurile și scriind despre el ori de câte ori am avut prilejul.

Din acest motiv, câteva dintre povestirile adunate în volumul de față respiră aerul lui otrăvitor și suav totodată.

Altele mi-au intersectat viața prin lumea largă, prin diverse orașe minunate și dragi, numite ori ne-numite în paginile următoare. Au fost fapte și întâmplări cu care m-am întâlnit, încercând să le descifrez

energiile bizare, sau pe lângă care am trecut, simțindu-le doar atingerea inefabilă.

Ar mai fi de adăugat, poate, faptul că mi-am ocupat cu scrierea povestirilor o parte din timpul straniu al reclusiunii silite din primele luni ale pandemiei. Un răstimp al uluirii, al spaimei și al morții. Poate de aceea, prin diversitatea lor contrariantă, ele își propun să fie nicidecum clarificări, răspunsuri ferme la întrebări ultime, ci, împreună, o celebrare adusă vieții, cu vastitatea, misterul, neprevăzutul și splendoarea ei. Altfel spus, cu tot ce ne ține vii (sau ne ucide pe tăcute), mereu dornici, chiar nerăbdători, să trăim mult așteptata zi de mâine.

Kaya de Vos

*Pentru cei care cred că viața continuă să își ascundă
înțelesurile ultime dincolo de hotarele cunoașterii,
dar poate că mai cu seamă pentru ceilalți.*

Pescărușul

— Ce sunt ăștia? Rechini?

— Ei, rechini! protestă ea, ștergându-și cu brațul îndoit transpirația care i se prelingea pe față. Tu nu știi să deosebești rechinii de delfini?

Știam, cum să nu știu?! Adică așa mi se părea, că știu, dar, cum eram paralizată de spaimă, nu mai judecam bine. Ne aflam în mijlocul mării, departe de orice țărm, într-o barcă pescărească pe jumătate plină cu apă tulbure care intra nestingherită prin crăpăturile dintre scânduri. În vreme ce ea trăgea la vâsle, eu trebuia să scot încontinuu, cu o cutie de conserve găsită chiar pe fundul ambarcațiunii imense, negre și ostile, apa care amenința să ne invadeze. Între timp, soarele de miez de vară aflat în mijlocul cerului sticlos ne veștejea fără milă, ca pe niște scrumbii puse la uscat.

— Dar încotro vâslești, pot să știu? Dacă mergi în direcția proastă, nu ne mai găsește nimeni în veci!

— Mă orientez după soare...

— După care soare, că ăsta de deasupra noastră nu-ți poate spune nimic, fiindcă e la zenit?

Începusem să scâncesc de frică. Ce naiba căutam eu aici? De ce a trebuit să mă iau după nebuna asta de Marina și să o pornesc în larg cu ea, în loc să stau liniștită pe prosopul meu și să aștept să sune goarna pentru prânz? Pentru că ne chemau la masă cu o goarnă al cărei sunet gutural și sfredelitor, dar atât de așteptat, însemna adunarea, încolonarea și deplasarea organizată spre cantină. Parcă și simțeam în nări mirosul de ciorbă acrită cu corcodușe și de tocăniță subțire din cartofi, cu bulgări de zgârciuri și fire infime de carne plutind prin ea. Ce bune mi se păreau acum, pentru prima oară de când ajunseseam în tabăra asta tristă și fără nici un rost. Chiar îmi ploua-n gură de foame. Mașele îmi ghiorțiau deja de mult, iar buzele mi se crăpaseră de la arșiță și de sete. Să fii înconjurat de apă și să-ți fie sete e ceva cu totul paradoxal și teribil în același timp. Prin cap îmi treceau versurile lui Coleridge, pe care ne pusese profa de engleză să le știm pe de rost pentru teza de astă-primăvară: *Water, water everywhere, and not a drop to drink!* Puteam zice că începeam să îl înțeleg pe „the ancient mariner”; pricepeam acum prin ce trecuse. Și oare câte mai aveam de îndurat până să ne găsească cineva? Tot felul de gânduri negre

îmi zburau prin cap, în vreme ce nebuna trăgea ca la galere cu vâslele lungi pe care le găsisese în barcă atunci când o apucase isteria că trebuie să salveze pescărușul. Pentru că de asta ne aflam în barcă, fiindcă trebuia să salvăm un amețit de pescăruș, unul din miile care dădeau roată cherhanalei din vecinătatea taberei, așteptând să le pice și lor vreo ciozvârtă de pește. Da, de asta n-am putut rămâne noi liniștite să jucăm mai departe Yams cu cele cinci zaruri din sticlă liliachie pe care le promisem în dar de la ai mei, de ziua mea. De asta nu puteam fi și noi prezente la careul de prânz, dinainte de intrarea la masă. Și cine știe cum urma să ieșim din tărășenia în care ne aventuraserăm și care nu se mai sfârșea. Iar pescărușul cu pricina, de niște minute bune, sau Dumnezeu știe de când, că nu aveam ceas ca să aflu, nu se mai arăta nicăieri. După ce căzuse în mare, lovit de piatra aruncată cu praștia de un băiat din cei care se țineau mai mereu de rele, plutise o vreme în derivă, tot mai înspre larg. Eu nici nu mă dumiriseam bine ce se întâmpla când Marina m-a smuls de pe cearceaf și a pornit să alerge spre mare, cu mine prinsă de mâna ei ca într-o cătușă de fier, mai mult târâș decât mergând. Părul zburătăcit de vânt și ochii ieșiți din orbite o făceau să arate înspăimântător, ca Furiile din Infern, într-un fel în care nu o mai văzusem vreodată. Cu o forță incredibilă, pe care

nu i-aș fi bănuț-o nicicum – era băț de slabă, o scovardă îmbrăcată –, a împins în apă barca enormă, a sărit înăuntru, agilă ca o pisică, trăgându-mă după ea și pe mine, care abia am reușit să mă agăț de marginea neagră și să aterizez în patru labe pe fundul mirosind a iarbă de mare, a sare și a pește stricat. Apoi, manevrând cu o ușurință neverosimilă vâslele grele, a pornit în direcția pescărușului care ba dispărea sub un val, ba apărea din nou la suprafața apei, tot mai mic și mai mic, depărtându-se de noi cu viteză, purtat de curenți nevăzuți. Marina vâslea concentrată, fără să rostească o vorbă, uitându-se însă cu neliniște în zare, după pescăruș. O priveam printre șuvițele de păr care îmi cădeau în ochi și mi se părea că are aripi, nu brațe de adolescentă. Toată silueta i se schimbaseră, i se alungiseră, devenise aproape transparentă, de parcă ființa ei materială se scurgea de-a lungul vâslelor care trebuiau să propulseze înaintea luntrea masivă. Mai mult decât atât, în jurul ei, soarele părea că țese un veșmânt de lumină, strălucitor și colorat în toate culorile curcubeului. Și, culmea, mi se părea că efortul ei nu rămâne fără efect: aveam impresia că înaintăm cu viteză formidabilă, direct către... direct către nicăieri, pentru că pescărușul deja dispăruse cu totul, înghițit de ape. Începusem să mă tem că am halucinații. Ca să sparg tăcerea compactă care ne

cuprinsese ca o magmă, dar și ca să alung spaima care căpăta și ea trup în jurul meu, am încercat să o întreb una-alta.

— Marina, încotro e apusul?

— Mai taci și vezi-ți de scosul apei, că nu pot s-o fac eu și pe-asta.

Vocea îi suna străină și aspră. De altfel, nu eram eu pajul ei? Nu îmi alesesem singură rolul ăsta de personaj căzut în admirația reginei bizantine care mi se părea că e ea? Îmi meritam soarta cu asupra de măsură. Dar tocmai când să mă lovească un nou atac de deznădejde, am zărit delfinii. Buimăcită de soare și de frică, întâi am crezut că sunt rechini. Apoi, când le-am văzut salturile în arc de cerc și capetele de copii poznași, m-am mai liniștit. S-au apropiat mult de noi, flancând barca, de parcă voiau să ne arate drumul cel bun.

— Tu vezi că ei vor să ne împingă înspre stânga? Mă rog, zic și eu stânga... uitându-mă de aici, din barcă, la direcția din care par să vină valurile, dar mai știi și eu care e stânga și care dreapta...

Nu mi-a răspuns. Deodată, din apa mării, care devenise pe neobservate liniștită ca un lac întunecat sub bolta de diamant a cerului încins, am zărit undeva, către stânga – stânga mea –, un punct alb care tulbura oglinda lucioasă cu mici explozii precipitate de apă.

— Uite-ți pescărușul! Uite-ți-l colo! E chiar în stânga, unde ne duc delfinii. Ia-o într-acolo... dacă știi cum să cârmești.

— Ba bine că nu!

Într-adevăr, știa. Cu aripile brațelor încordate până la vibrație, a întors barcazul cu prova către pescărușul care apărea și dispărea în apă, ca o fantasmă. De unde știa ea întotdeauna totul, nu puteam să îmi dau seama. Și cum de avea atâta putere în mâinile ei subțiri, atât de familiare? Și apoi, ce mai era și cu vâlul sclipitor în care o vedeam înveșmântată? Pesemne că aiuram. Cu delfinii în jurul nostru, observam totuși că ne apropiem de pescărușul îngrozitor de speriat și agitat la vederea bărcii noastre, un colos cu clonț negru. Dar, cum am ajuns lângă el, s-a potolit brusc și s-a lăsat în voia mâinilor opalin-luminoase ale Marinei, care l-au ridicat ușor, ca pe un fulg, deși era o ditai pasărea, și l-au așezat în barcă. După cum ne arăta o pată roșie, stridentă, însemnând urât penele albe, era lovit la încheietura unei aripi care-i atârna inertă pe lângă fuselajul puternic al trupului.

— O să te facem bine... o să zbori din nou ca vântul și ca gândul... o să te duci acasă la ai tăi curând... murmura prietena mea, cu voce cântată și ochi umezi de bucurie și de milă. Figura îi redevenise caldă, trăsăturile i se relaxaseră, părea că e din

Cuprins

<i>Cuvânt înainte</i>	5
Pescărușul	9
Supraviețuitoarele	21
Semne	36
Trimisul cerului	50
Destine	64
Aram	81
Impulsul	97
Să iubești viața	115
Astre	134
Obsesia	154

La prețul de vânzare se adaugă 2%,
reprezentând valoarea timbrului literar.

